

Datt niður við bretskum bumbuflogfari

– Vitjar nú aftur í Føroyum. Harry M. Williams var tann einasti, sum kom livandi frá vanlukkuni, tá flogfar hansara 9. november 1942 rendi á Nakk.

Tað er so ymski hvar leingi gongur á fólk fara brúðleypsferðir. Eisini gullbrúðleypsferðir. Bóttin Harry M. Williams og konan hana í ár gullbrúðleyp og istaðin fyrri at hantúrhald hetta í vesturlag heima eru tey komnir til Føroya. Ikki heilt av tilvild Harry M. Williams vildi vísa konuni Ella hvar hann, fyrri skjött 47 árum síðan, datt niður við bretskum bumbuflogfari. Hann var tann einasti, sum kom livandi frá vanlukkuni.

Harry, sum er fatur um tey áttíggju mánaðir hendagittu, er ein var tað í gær. Hann greiðir soleiðis frá: – Eg fór sjálvboðin ítrekka fløgarnastu undir krígnum. Stóðu, vit flugu út frá, var Wick í norður-skotlandi og appera okkara var at halda tyskar kavbátar burt úrtrá skopum og landlaski á leðni millum Ísland og Skotland. Vit flugu soleiðis aftur og fram á leðni á hesum orindum okkara, og útgerð hovu vit eftir tá i tólu at døma, retteliga góla.

– Náttina til 9. november lærta vit út Wick á túrinum, sum gjordist hin sísti hjá hesum fløgfarum og allum huanum fimm, sum vóru umboð. Vlt hovu fløgð ein tíma og vóru ikki heili greiddir yvir hest hvar vit vóru. Svart var í mýrka. Hvasu vórhóð hevur verð við radar-utgerðin vest eg ikki, men telefonina hovu vit ikki lóvni at brúka. Knappliga hendi nakð. Eg minnst ikki retteliga hvasu eikendi tað, men tað eg rúksaði við aftur hevði eg fast undir fót. Eg fór bít og seyd. Nakst vinnu minni hovu látið ló og annar var ikki lóvur fyrri at fara til gongu, so einki annað var hjá mær at gera enn at roynt at fáa fatar á fólk – vel at merkja, um nakð fólk var her vit dattu niður, tí eg hevði ikki minsta fatan av hvar eg var. Vóru vit í Íslandi – Norgei – og vóru ikki.

TEI GONGU Í MØRKANUM

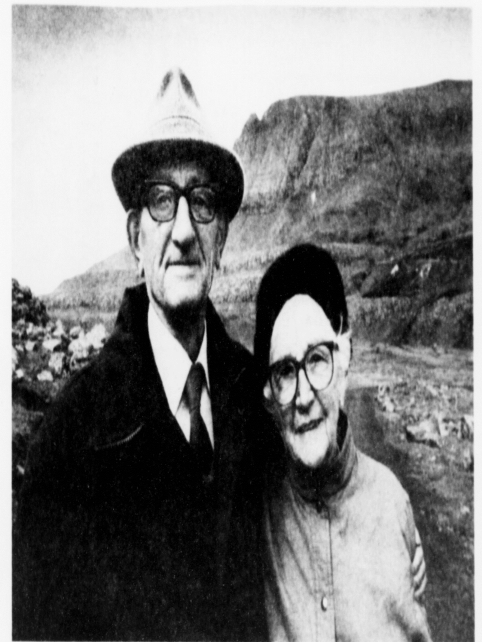
– Eg fór so til gongu. Hvønn veg eg skuldi fara vóði eg soviðandi heldur ikki. Leðni mátti sjálvandi ganga oman brekku. So mýrur mýrki var, at eg sjá neyvan fram um hondina, men eg kom skjött fram at einum árliski og fylgdi honum. Komnir nakð oman av fjallinum var sýnd betri, og eg sjá hinni í eini bygd, og komnir oman á slett motti eg fólk. Eg var burgabur, og greiddi teimum eg motti frá tilboðnum og royndi somuleiðis at greiða teimum frá, hvar vinnu minir vóru og hvasu var státt við teimum. Eg minnst eisini at eg ávarði teir móti bumbunum, sum áttu at leggja og slóast uppi í haganum.

at bera skjött at. Byttu okkum í teir bókar og so til gongu. Svart var í mýrka og vit róptu av og á og sum frá leð svarði aftur. Vit runnu og svarði úr mýrkunum gjordist alt klárari til vit knappliga stóðu bent framman fyri einum stórum vrakpelli. Í vrakunum lá ein maður. Hann var ungur – og vakur á at lýta og vit prátadu saman. Fyrsta eg legði til merkis var, at á herðum hansara var ein merki har New Zealand stóð á. Hann spundi um langt var til lekna og eg royndi sjálvandi at ugga hann. Hann spundi eisini hvar hann var. – Ein annar av fjallmonnum kom so remandi til mín og segði frá, at hann hevði fundið tveir mans áttat. Hestir legu fram eftir noyðum. Deyði. Hetta var ein reðulig spón. Alt hvørt um annað. Skjót mátti berast at. Eg fór so aftur til gongu móti hinum noyðnum sum

TRUÐ HAN VAR TYSKARI

Ein ferri, sum var við í fáliskipinum var Dánjal av Rana. Hann greiðir soleiðis frá: – Vit mundu vera einir 10-12 mans sum skuldu á fjall. Komnir vestur undir Bringuna sóðu vit mann í herðina. Fyrsta eg hugaði var, at hann var týskari og vit gjordist ikki slett skakki, men tað var okkara skjót greitt, at maðurin var heit. Hann greiddi okkum frá hvar var hent og so var einki annað hjá okkum at gera enn

Upplýsingar: Harry Williams vitir konuni Ella vóru á Nakk, har hann fyrri 47 árum síðan datt niður við flogfari.

vóru á veg niðan. Móti teimum saman við bretskum hermonnum og si i komu aftur á stað. Tá komu vit eisini fram á tveir altrar av mannigini á fløgfarum. Hestur sá, em i stólanum, illa brendir.

– Ein sjúkabæta varð síðan regea til av fjallstovum og klædnupleggum og hin serdi varð berin oman. Hann deyði tó stutt eftir at hann var komnir á sjúkrahúsi. – Ein reðulig dagur, sum eingin av okkum gloymer, sigur Dánjal av Rana.

Harry og Ella vitja í hesum degum á Tvøroyri. Tey hava hitt fólk sum Harry tá fyrri 47 árum síðan kom i samband við og hósagan vóru vit við teimum uppi i Rangabotni har gott útsýnið er norð móti Nakk. Kirkjuna, har stríðsleigar hansara vóru brenni ildi hann eisini vitja og somuleiðis er arl. Hann, at vitja kirkjugarðin i Mibvægi, har teir leggja grøvur.

Hann er Sotusi Poulsen sera takksamur fyrri at hava hjálpt teimum við ferðin til Føroya. Smyril Line gav teimum biligan ferðaseðil og á Tvøroyri eru tey gestir hjá býráðnum. Dánjal av Rana, býráðsformaður var við í fáliskipinum og var ein hin fyrsti at taka móti honum hendan vanlukkulag i november 1942.

er heilt ómógligt, men eg eri sera fegn um altan hendan blískap og fyrri at tað eyðnaðist mer at koma hugar at vísa konuni hvar hesin sorgaleikur fór fram, sigur Harry Williams.

túr/jan

Hesdar myndir eru tikin á sumri 1942. Hetta sama ár, sum hann datt niður við fløgfarum.

Suma stund, men 47 ár seinri, Harry Williams hittir Dánjal av Rana og Dánjal Norberg har teir tóka móti honum 9. november 1942.

Eg veri móttikin sum ein, heita. Tað havi eg als ikki uppihóvði. Eg eri bent dattu niður við einum fløgfari og havi einki roynt gjøt. Hetta